

SFÂNTA TEODORA DE LA SIHLA

Teodora de la Sihla, prima româncă trecută în rândul sfinților

În fiecare an, pe data de 7 august, o praznuim pe Sfânta Teodora de la Sihla. Cuvioasa Teodora este prima româncă trecută în rândul sfinților. A fost fiica lui Ștefan Joldea, armas, un fel de comandant de artilerie la Cetatea Neamtului. Ștefan Joldea, a trăit în comuna Vanatori-Neamt și a avut două fiice pe Marghita (Marghiolita) și pe Teodora. Aceasta din urmă se căsătorește cu Elefterie, însă, nu după mult timp cei doi vor intra în cinul monahal.

Teodora a intrat la Schitul Varzaresti-Vrancea, iar sotul ei, la Schitul Poiana Marului. Cuvioasa Teodora ajunge ucenica egumenei manastirii, schimonahia Paisia. Din cauza turcilor, egumena se retrage în Muntii Buzaului împreună cu Sfânta Teodora și cu câteva maici. După zece ani de nevoită în Muntii Buzaului, ajunge în Muntii Neamtului.

Ieroschimonahul Pavel, duhovnicul Sihastriei, a dus pe fericita Teodora în părțile Sihlei, unde se afla un bordei parazit. Acolo a rămas singură, numai cu Hristos, și a petrecut mulți ani în cea mai aspră nevoită pustnicească. Era la sfârșitul secolului al XVII-lea. Schitul Sihla încă nu luase ființă. Însă pădurile din împrejurimi adaposteau numeroși pustnici.

După un timp, Cuvioasa Teodora se muta din chilie în peștera de alături, unde rămâne până la moarte, ostentându-se în post și rugăciune, pentru ea și pentru toată lumea. Putina hrană și-o procura, fie din fructele ce i le oferea pădurea, fie mai ales dintr-un fel de iederă, ce crește până azi pe stâncile Sihlei, numită "iarba dulce" sau "macrisul Sfintei Teodora".

După moartea ieroschimonahului Pavel, vreme de câțiva ani, nu a mai știut nimeni de existența ei. Tradiția menționează că părinții Sihastriei observau cum pasarile intrau pe geamul trapezei și culegeau fărâmi de pâine de pe masă, cu care zburau spre Muntii Sihlei. Doi frați din Sihastria se învrednicește să o vadă pe Teodora învaluită într-o lumină de foc.

Sfânta le marturisese acestora că îl rugase pe Dumnezeu, timp de 40 de zile, ca să îi trimită un preot care să o împărtășească, întrucât simțea că trebuie să plece în curând la Hristos. Cei doi frați îl aduc pe

a dat duhul.

Părinții citindu-i toată randuiala parastasului, au așezat sfântul ei trup în mijlocul peșterii, unde a stat multă vreme. După mulți ani ierosmonahul Elefterie, auzind de toate acestea s-a retras la Manastirea Secu și de aici la Sihla, ca să fie cât mai aproape de aceea care i-a fost soție și povățuitoare duhovnicească. A trăit tot sub stâncile Sihlei, rugându-se lui Dumnezeu ziua și noaptea. Apoi trecând din viața aceasta, a fost îngropat în poiana unde se afla acum schitul.

Trupul Sfintei Teodora a rămas tănuț în peștera, până după anul 1830, când familia domnitorului moldovean Mihail Sturza, care a reînnoit Schitul Sihla, a așezat moastele ei în racla de pret și le-a depus în biserică schitului, spre închinare.

Apoi, zidind o biserică nouă, la moșia familiei din satul Miclauseni - Iași, le-a adus în această biserică și multă lume venea aici să se închine sfintei. Dar în anul 1856, în timpul ocupației rusești, moastele Sfintei Teodora au ajuns la Lavra Pecerska din Kiev, unde sfânta este venerată cu numele de Sfânta Teodora din Carpați.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, la 20 iunie 1992, a recunoscut și proclamat în mod solemn sfântenia Cuvioasei Teodora de la Sihla, stabilind ca zi de praznuire data de 7 august.

ieromonahul Antonie, însoțit de diaconul Lavrentie. După ce și-a marturisit pacatele și a fost împărtășită cu Sfintele Taine, Sfânta Teodora și-a ridicat privirile spre cer și, rostind cuvintele "Slava Tie Doamne pentru toate", și-

SFÂNTUL FANURIE

Sfântul Fanurie s-a născut în insula Rodos din Grecia, însă nu se cunoaște data nașterii sale. Sfântul Fanurie a avut doisprezece frați, iar el a fost cel mai mare.

După moartea tatălui său, mama sa ajunge să cânte și să joace prin diverse locuri. Când Fanurie descoperă acest lucru, decide să fugă în pustiu. Primește botezul și revine după un timp în orașul său natal. Află că mama sa a murit în momentul în care a fost descoperită de el într-un local și că frații săi s-au răspândit prin lume.

Revine în pustie și duce o viață aspră, manca o dată la trei zile. Prin rugăciune a adus tamaduire surzilor, orbilor, botezându-i și învățându-i dreapta credință.

Cu toate că savarsise atâtea minuni, este nevoit să parasescă cetatea, din cauza rautății oamenilor. Acesta spune că minunile savarsite de el nu sunt făcute cu ajutorul lui Dumnezeu, ci al demonilor. Se pare că ajunge în Egipt, unde o readuce la viață pe fiica regelui. În urma acestor minuni, împăratul și slujitorii săi au primit botezul.

După o vreme, vrajitorii din Egipt s-au ridicat împotriva lui Fanurie și astfel, sfântul a fost supus la multe chinuri: i s-au tăiat mâinile și degetele de la picioare, urechile, i s-au smuls dinții, a fost bătut cu pietre, ca în cele din urmă să i se taie capul.

Moastele Sfântului Fanurie au fost descoperite de câțiva pastori, în jurul anului 1500, într-o peștera. Alături de moastele sale, au găsit și o piele de animal pe care era scrisă viața Sfântului Fanurie.

SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI

Sfinții Martiri Brâncoveni: Constantin Voievod cu fiii săi, Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache, sunt praznuți pe 16 august. Domnia lui Constantin Brâncoveanu a început sub semnul apariției Bibliei în limba română, numită "de la București", în anul 1688. Și-a asumat rolul de protector al tiparului și școlilor din Muntenia, dar și din Transilvania.

A dat Bucureștiului o nouă Academie Domnească, transformând școala de la Sf. Sava în "colegiu public pentru pământeni și străini", cu o programă asemănătoare instituțiilor de grad superior.

L-a adus de la Istanbul pe Andrei, viitorul mitropolit Antim Ivireanul, sub îndrumarea căruia se vor tipări numeroase cărți în limbile română, greacă, slavonă, georgiană și chiar arabă. A ctitorit mai multe biserici și manastiri, între care: bisericile de la Potlogi și Mogosoaia, Manastirile Hurezi și Brâncoveni, Biserica "Sf. Gheorghe Nou" din București, unde odihnesc sfințele sale moaste.

Pentru că a refuzat să se lepede de la credința creștină, pe 15 august 1714, chiar în ziua când împlinea 60 de ani, domnitorul roman a fost decapitat. Aceeași pedeapsă a suferit-o și cei patru fii ai săi, împreună cu sfetnicul Ianache. "De legea creștină nu mă las, căci în ea m-am născut și am trăit, și în ea vreau să mor!"

Numai în cămăși, istoviti de suferințe și dureri, legați cu lanțuri, cu capetele descoperite și desculți, marturisitorii întru Hristos au fost aduși în fața sultanului Ahmed. La cererea sultanului de a renunța la creștinism, Brâncoveanu a răspuns fără rețineri: "De legea creștină nu mă las, căci în ea m-am născut și am trăit, și în ea vreau să mor!", iar către fiii lui a rostit:

"Fiilor, fiți bărbați! Am pierdut tot ce aveam pe asta lume. Nu ne-au mai rămas decât sufletele. Să nu le pierdem și pe ele, ci să le ducem curate înaintea feței Mantuitorului nostru Iisus Hristos. Să spalăm pacatele noastre cu sângele nostru!"

În urma acestor cuvinte, sultanul a poruncit să fie tăiate capetele copiilor domnitorului. Primul cap retezat a fost al lui Constantin, fiul cel mare. Au urmat capetele lui

Ștefan și Radu. Când a sosit rândul lui Matei, băiatul cel mai mic, acesta a început să plângă. Tatăl lui i-a poruncit să se asemene fraților săi. Copilul s-a îndreptat spre jertfa fără rețineri. Au urmat Ianache Vacarescu, bunul sfetnic al Brâncoveanului și apoi domnitorul, care a bătut o cruce mare și a spus: "Doamne, fie voia Ta!"

Trupurile pescuite din Bosfor, redescoperite după două secole!

Trupurile lor au fost aruncate în Bosfor. Au fost scoase de câțiva creștini și îngropate în mare taină într-o manastire din Halki, chiar lângă Tarigrad. În vara anului 1720, Doamna Maria (Marica) a adus pe ascuns ramășitele domnitorului și le-a îngropat în Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București.

A așezat peste mormant o piatră împodobită doar cu pajura țării, fără nici o pisanie, iar deasupra a pus o candelă de argint. Pornind între altele, și de la inscripția de pe această candelă (din 12 iunie 1720), Virgil Draghiceanu a făcut în 1914 senzaționala descoperire a mormantului voievodal ("cea mai mare rasplata pentru modesta mea activitate de o viață", îi scria el savantului Dimitrie Onciul).

În jurul autenticității și paternității descoperirii s-au iscat pe atunci multe polemici și chiar procese, în care de partea lui Virgil Draghiceanu a fost încă de la început, printre mulți alții, și marele Nicolae Iorga.

Pe 15 august 1992, Constantin Brâncoveanu cu fiii săi și cu sfetnicul Ianache au fost declarați sfinți de către Biserica Ortodoxă Română. Sunt sărbătoriti pe 16 august pentru a nu coincide cu sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului.